

Милош Милишић

УКРАДЕНА ВРАТА

НИШТА

Ништа је ситно мало оволишно
Сваки мрав је цип пасирам њега
Свака кишна кап с краја лета
Море са белим паробродом
Што шлови ивицом свега

Али нема цара пад њиме
Ништа вечније од њега толишног
Праха и прашине

Ништа је одвело моје пријатеље
Само на тренутак и час
А нема их да се отуда врате
Да залаје на њих нас

Ништа је разачело и цара славе
Испело му се на раме
И плазило језичицу
Крај његове клонуле главе

Ништа је искапило нану реку
Сад урла жедно
Крај празнога корита

Ништа се руга човеку
Кује му па табане копита

И ништа ће отићи у ништа
Ненго ће прогутати ништа
И оно ће постати урвина
Пепео и прашина
Удавиће га наша река
Гвоздена сломити ребра
Конито човека

БАТИНАШ

Он је пас каменом у главу
Цокулом у бубреге
Конем по грбачи
Песницом у слепе очи

Из наше реке узео је камен
Од наше коже направио је чизме
Из наше шуме лескова батина
Песнице су му од нашег хлеба
И соли

Заго толико боли

ЕВО И ЕТО

Срели се
Пришето
Ево и Ето

Како си Ево
Да ти кажем
Сажето
Ето

Шта радиш Ето
Цијело лето
Вакно нако
Десно лијево
Ево

Ето укриви
Ево заврлуда
Смејала се
Сака Луда
С белог дуда

ТЕСАН КАПУТ

Могли су да скроје
Овај капут шире
Па да из рукава
Прети не провире

Да у њега сместе
Ветрове још бешње
И да ме преваре
Јабуком са трешње

Могли су да кажу
Ово ниси ти
За пчелице зујне
Да су бесни пси

Али ми рекоше
Довољно је ма̀ло
Велико и моћно
Брже је пропало

ТРАГ

Препознаће се песак и трагови
Кад плима промени
Нестварну обалу

Дубљи су отисци
Оних што ћуте

Зна песак тежину бремена
Неизговорених речи

ЧУКАЉ

Буди ме бол у чукљевима
Док сањам како летим
Птицолик у сну
Чукљена кост ме однекуд зове
Вуче ка тлу

Та кошчица важна за тло
Не да ми да будем птица
Већ мрав стонога
Или кртица

ЛИКВИДАЦИЈА

Чим докрајчи песму
Ликвидирати песника

По кратком поступку
Без јецаја и крви

Свиленим гајтаном
Иза завесе

Алиби је очигледан
Убили их мириси
Цвеће липће бубице

Вратиле се речи
Што су их испуштали из себе
Као реку
И затегле омчу